

ע"פ 57690/12 - לאה מזרחי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעוורים פליליים

ע"פ 57690-12 מזרחי נ' מדינת ישראל
לפני כב' השופט העמיתה דבורה ברלינר, כב' השופט מרים דיסקון, כב' השופט שי יניב
המעעררת לאה מזרחי

נגד
מדינת ישראל
המשיבה

פסק דין

1. בתאריך 22/12/15 נחתם הסכם מכירת דירה ברחוב לוחמי גליופoli 10 בת"א (להלן: "הנכס"). המערערת שבפנינו הייתה אחד היורשים של הנכס. להסכם המכירה היו שותפים המערערת ואחיה שהו מיצגים על ידי כונסת נכסים, בהתאם לפסק דין של בית משפט לעניini משפהה בתיק תמ"ש 11-11-28420. פסק הדין הורה על מנת כונסת הנכסים לצורך פירוק שיתוף בנכס על דרך מכירתו.

2. בתאריך 1/2/16, במסגרת הליך בבית משפט לעניini משפהה בתל אביב באותו תיק, ניתן צו על ידי כב' השופט שלה שהורה על מכירת הנכס לשוי ומרים חורי, המתלווננת בתיק זה (להלן: "המתלווננים" או "המתלווננת"). הצו הורה גם על פינויו של המערערת מן הנכס באמצעות לשכת ההוצאה לפועל (להלן: "ת/2"). המערערת שבפנינו, הייתה כאמור אחד מירשי הנכס, לא השתימה עם מכירת הנכס על ידי כונסת הנכסים ולא השתימה עם צו בית המשפט שהורה על פינויו.

3. כתוב האישום שבפנינו מתעד את הדרכים שבהן פעלła המערערת ובהן נתנה ביטוי למורת רוחה ואי השליםה עם הצו שניתן כדין בבית המשפט. כתוב האישום המתוקן מונה 5 אישומים, כל אחד מהם מתעד אי-רוע בתאריך אחר. כל האירועים התרכזו לאחר ה-16/2/1, דהיינו לאחר מתן ההחלטה בבית המשפט. המערערת השיגה את גבולם של המתלווננים בתיק זה, אימהה עליהם, הפרה הוראה חוקית שניתנה על ידי בית המשפט ואף ניסתה לתקוף את המתלווננת.

בפסק דין מפורט, המתייחס לכל אישום בנפרד וקובע קביעות עובדיות חד משמעיות, הרשע בית משפט קמא, כב' השופט י' פרדסקי, את המערערת בכל העבירות שייחסו לה בכתב האישום.

הערעור שבפנינו נסוב על הכרעת הדין המרשעה, אין בפנינו ערעור על העונש שנטה חסド עם המערערת.

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

4. **האישום הראשון** מתיחס ליום 16/6/14. על פי הנטען המערערת נכנסה לנכס כדי להקנית את המתלוננים. כך גם באישום השני, בתאריך 16/7/25 נכנסה המערערת פעם נוספת לנכס, וכך גם בתאריך 26/7/16. באישום זה מייחסות לה שתי עבירות של הסגת גבול. באישום השלישי יש התפתחות מסוימת. המערערת, כך על פי הנטען, נכנסה לנכס בתאריך 16/7/8, למקומ הגיא שוטר כדי לפנות אותה, המערערת אמרה לשוטר "אני אגרום נזק ולא אעצור עד שאקבל את הבית בחזרה".

נעוצר כאן כדי להעיר כי האמירה דלעיל מסכמת למעשה את התנהלותה של המערערת לאורך כל הדרך. המערערת, כפי שפתחנו ואמרנו, לא השלימה עם פינויו מהנכס והחלטה לפעול ללא מעורר עד שתשביב את הבית לידיה. באותו תאריך עצמו, 7/8/16 שתווד באישום השלישי, ניתן על ידי כב' השופט רונית פוזנסקי צץ מבית משפט השלום בת"א, צו ולפיו הורחקה המערערת ממרחוק שלא יפחת מ-100 מ' מהנכס. באישום הרביעי, נאמנה לדרכה, בתאריך 12/8/16, הסיגה המערערת פעם נוספת גבול בנכס, נכנסה אליו ושהתה בו שלא כדין. באישום החמישי מתועד איירוע מיום 15/8/16, המערערת פעם נוספת נכנסת לנכס. המתלוננת שהגיעה למקום, שאלה אותה "מה את עושה פה" המערערת זרקה לעברה בקבוק מים מפלסטייק שלא פגע בה ובהמשך אמרה לה: "אני אמרך לך את החיים, אל תבוא עם הילדים לאכאן. אין לי בעיה שהשוטרים יעצרו אותך". על פי הנטען, כל הדברים האלה נאמרו כדי להפחיד את המתלוננת או להקניתה.

עיקרי ממצאיו של בית משפט קמא

5. כאמור בית משפט קמא התייחס לכל אישום בנפרד וקבע ממצאיו עובדה הנשענים גם על בסיס משפטי.

באשר לאישום הראשון:

בית המשפט קבע כי המערערת ידעה על ת/2 והאמור בו. בתאריך 16/6/14, כך על פי קביעתו של בית המשפט, הגיעו המתלוננת בשעות הבוקר לנכס. במקום המתינה משאית של הוצאה חפציה של המערערת, וזה פנה למתלוננים ואמרה שיתביישו (הכוונה לכך שיתביישו על כך שנכנסו לנכס). הנכס פונה על ידי הוצאה וחזקקה בו הועברה לידי המתלוננים. בשעות הערב של אותו יום הגיעו המתלוננים יחד עם ילדיהם לנכס. המערערת הייתה כאמור עדה לבוקר לפינויו מהנכס, הגיעו פעם נוספת, נכנסה לסירוגין לבית ולחצר (שניהם חלקים של הנכס), ולא נענתה לבקשתם של המתלוננים לעזוב את המקום. בית משפט קמא קבע כי שוטר שהגיע למקום הראה למערערת את צו הפינוי. בדיון בפניו, הסכמה גם התביעה, שהשוטר לא הראה למערערת את צו הפינוי, גם שהוא בידו. הסגנור טען בהקשר זה כי העובدة שהשוטר לא הראה למערערת את צו הפינוי, שונה בפנויו. המערערת לא ידעה של המערערת על קיומו של צו הפינוי. נאמר כבר בשלב זה כי לשיטותו אין לכך כל נפקחות. המערערת ידעה על קיומו של צו הפינוי, היא העידה בבית המשפט כי קיבלה כבר בפברואר 2016 את ת/2 ולפיכך מה לנו האם הראה השוטר למערערת את הצו או לא הראה לה? המערערת ידעה כי היא מסיגה גבול, שהרי פונטה מהמקום, עדין המשיכה בשלה.

כממצא עובדתי משפטי קבעה כב' השופטת קמא כי המערערת אכן הסיגה את גבולם של המתלוננים, הפסיקתא ת/2 היא חד משמעית, כך לשיטתו של בית המשפט. נאמר בה במפורש כי ניתן בזאת צו המורה על מכרת הנכס. המערערת נשאהה בכך שידעה שאינה רשאית לשוחות במקום. לגבי היסוד הנפשי שענינו כניסה לנכס כדי להקנית, די בכך שהמערערת ידעה ברמת הסתרות גבוהה שה坦הגותה תביא להקנית המתלוננים. הנسبות מצביעות על כך כי המערערת הייתה מודעת לכך כי היא מוקנית את המתלוננים. המערערת התבהקה וסירבה לעוזב את הנכס וידיעתה ש��ונה נגד הכוונה להקנית את המתלוננים.

6. באשר לaisom השני, המערערת נכנסה לנכס בתאריך 16/7/25, למעשה לא הייתה מחלוקת על כך. בפני בית משפט קמא הונח דוח של שוטר, ת/14, שראה את המערערת בנכס ואפילו ביקש מהמתלוננת כי תאפשר למערערת לישון באותו לילה במקום. שוטר נוספת שהיה במקום ציין בדוח הפעולה שלו (ת/10) כי ראה את המערערת יושבת בפתח הבית וכשהאל אותה למשינה השיבה כי זה הבית שלה והוא לא מוכנה לעוזב. אם לא די בכך, המערערת עצמה העידה כי נכנסה לחצר הבית, הן בתאריך 25/7/16 והן ב-26/7/16, כדי לבדוק מה עושים המתלוננים ונכנסה למקום כדי להקנית אותם, כאשר עובדתי כי המערערת ידעה כאמור כי הנכס נמכר למטלוננים ונכנסה למקום כדי להקנית אותם, כאשר הכוונה הפלילית נלמדת מאותם רכבים שהוזכרו לעיל, קרי מודעותה של המערערת לכך שהבית נמכר, לכך שהיא אינה רשאית להימצא במקום ובמעשהיה היא גורמת אי נחת למטלוננים.

7. האישום השלישי נשען אף הוא על עדותו של שוטר. השוטר העיד שלאחר שהמתלוננת התקשרה למטרתה, הגיע לנכס וראה את המערערת ישנה באחד החדרים. הוא העיר אותה והמערערת אמרה לו: "**אני אגרום להם נזק, לא עזרו עד שאקבל את הבית בחזרה**". אין לנו אלא לחזור על מה שאמרנו בהקשר זה לעיל, אמרה זו משקפת את תמצית התנהגותה של המערערת לאורך כל הדרך.

כדי להשלים את התמונה, נוסף כל המערערת עצמה אישרה שהיתה במקום, כשהῳודה בה משתרעה העלה טענות שונות כי לא קיבלה כסף תמורת הנכס ולא קיבלה הוועדה מכונסת הנכסים, שהכסף נמצא ברשותה. בעדותה בבית המשפט הוסיפה כי לא היה לה איפה לישון ועל כן ישנה בנכס. וrama היה ספק באשר לכוננתה, העידה המערערת גם כי לא מעוניין אותה שזה עלול להטריד את המתלוננת ש"שדדה", לשיטתה, את הבית שלה. באישום זה צצורך מואשםת גם המערערת באיזומים. האיזומים המיוחסים לה נאמרו לשוטר שהגיע למקום (השוטר יצחק נמר). המערערת אמרה לו כי לא תעוצר עד שתתקבל את הבית. אליבא דבית משפט קמא "**לא מצאתי כל סיבה מודיע השוטר נmr אשר לא סטר עצמו בעדותו הראשית והגדיות יעליל על המתלוננת**" (צל - הנאשמת). אמרה זו -vr נקבע - מהוOA אים, היא משקפת מודעות, ברמה גבוהה של הסתרות, את הבנתו של המאים כי בדבריו הוא מפחיד או מKENIT את המאים, שהוא הדברים שנאמרו אכן יתמשו. קביעה עובדתית-משפטית נוספת של בית משפט קמא באישום זה עניינה טענתו של הסגנור כי המערערת לא נחקרה, בזמןנו באשר לאיים שהושמע מפה וכוון לשוטר יצחק נמר. בית משפט קמא קבע כי אכן המערערת לא נחקרה, אולם "... העובדה כי עוד בחודש אוגוסט 2016 ידעה הנאשמת כי מיחסה לה חסד לביצוע עברית איזומים, מצבייה עלvr שלא נגרם לנאשמת נזק חמור ויעות דין שכן לא חלף זמן רב מביצוע העבריה ועד עדותה בבית המשפט". המערערת הורשעה עלvr כן באישום זה בעבורת איזומים לצד עבירה של הסגת גבול.

8. האישום הרביעי מבוסס על דוח פעולה של שוטר נוסף מיום 16/8/12. גם כאן נאמר למערערת כי עליה לעזוב את הנכס לאחר שהשופט הבחן בה ישנה על החול בנכס. המערערת הודיעה לו כי הנכס הוא שלו ולאחר מכן תחזור לשון בנכס.

לאירוע בתאריך זה קדם דיון שהתקיים בבית המשפט ביום 16/8/7 שבו, כפי שפורט לעיל, שוחררה המערערת מעוצר בתנאים שככלו הרחקה מן הנכס למרחק שלא יחת מ-100 מ' משך 30 יום מיום 16/8/7. נראה שהעובדת שבית משפט אסר עליה להתקrab לנכס לא הרשימה יתר על המידה את המערערת ובהודעתה מתאריך 12/8/16 הודיעה המערערת "חגיגית" כי אין מדובר בהסתמ גבול שכן זהו הבית שלה. קביעתו העובדתית של בית משפט קמא הייתה שהמערערת, שידעה על צו ההרחקה, בחרה להיכנס לנכס והסירה גבול בכוונה להקנית את המתלוונת. איננו רואים להאריך בכך, שכן על פני הדברים לא ניתן היה להגיע לכל החלטה אחרת מלבד זו שאליה הגיעו כב' השופטת קמא.

9. באשר לאיושם החמשי, כמעט צפוי בתאריך 16/8/15 נכנסה המערערת פעם נוספת לנכס, התפתח ויכוח בין המתלוונים, המתלוונת העידה כי המערערת זרקה לעברה ג'ריקן של מים שיכול להכיל 4-5 ליטר מים, המערערת סירבה לצאת והמתלוונת הזמין משטרה. בחקירה המשטרת באותו יום, ת/20, טענה המערערת כי לא הצליחה על המתלוונת אולם אישרה פעם נוספת כי ידעה שיש לה צו הרחקה מהנכס ואמרה גם בזמןו לשופטת שדנה בצו הרחקה כי היא תפר אותו. המערערת אישרה כי אמרה למתלוונת "אני אמר לך את החיים". באשר לבקבוק המים, לטענתה, זרקה לעבר החצר ולא עבר המתלוונת בקבוק פלסטיק. הבקבוק לא פגע במתלוונת. בית משפט קבע כי המערערת אכן עבירה על הסוג גבול, המערערת גם ביצעה עבירה של הפרת הוראה חוקית, שכן הייתה קיימת החלטה מיום 16/8/7 שהרחיקה אותה מהנכס מרחק של 100 מ' לפחות. יחד עם זאת, קבעה כב' השופטת קמא כי היא מרשיעה את המערערת בעבירה על פי סעיף 287(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן "חוק העונשין" או "החוק"), ולא-contained בכתב האישום, סעיף 287(ב) לחוק. זאת משומש שלא הזכיר כי המערערת ידעה על צו הטרדה מאימת וכל שידעה הוא כי קיימים נגדה צו הרחקה. במשור המהימנות קבע בית משפט קמא כי הוא מעדיף את גרסת המתלוונת. המתלוונת, כך לשיטתו, לא ניסתה להعصים או להגדים את מעשי המערערת ומנגד - "**מצאתי כי הנאשמה מנסה להרחק** את עצמה בבית המשפט מביצוע עבירה של ניסיון תקיפה" לפיכך גם בעבירה זו הורשעה המערערת. בית משפט קמא דחה את הטענה כי יש לזכות את המערערת על בסיס דוקטרינת הגנה מן הצדקה. הסגנון בכתב משפט קמא טען לקיומה של הגנה זו משום שהמדינה תיקנה את כתוב האישום. מלכתחילה נכתב כי המערערת נכנסה לנכס כדי לעبور עבירה ורק לאחר מכן, ולאחר הדיון בבקשתו לעצור את המערערת עד תום ההליכים, תיקנה התביעה את כתוב האישום באופן שנאמר בו כי המערערת נכנסה לנכס כדי להטריד ולא כדי לעبور עבירה. כדי להסביר נושא זה מעל הפרק, נאמר כי אנו מאמינים את ההחלטה כב' השופטת קמא כתבה וכלשונה. התיקון הוא מינורי, איננו משנה את הדברים מבראשיתם, התיקון נעשה לפני תחילת שמיעת הראיות ולפיכך לא נגרם כל עיוות דין לערערת.

בשורה התחתונה הרשע בית משפט קמא את המערערת בכל העבירות למעט התיקון לעניין החלופה הרלבנטית לסעיף 287 לחוק כפי שצוין לעיל.

בבזק ערעור עמוסה, שארכאה כפול מארכאה של הכרעת הדין, תקף ב"כ המערערת את קביעות בית משפט קמא, כשהוא יורץ לרוחולציות דקיקות שאין רלבנטיות להכרעות העובדיות והמשפטיות של בית משפט קמא. אלה הטיעונים המרכזים:

- א. ת/2 - אין די בו. לא הוכח כי בית משפט לענייני משפחה החליט לאשר את מכירת הנכס למטלונים.
- ב. המערערת לא ידעה על פינואה ולא פונתה מהנכס כדין. באותוקשר, המדינה לא הגישה את כל המסמכים המשפטיים הרלבנטיים ובכך יצרה תמונה חלקית בלבד באשר למצב המשפט.
- ג. לא הוכח היסוד הנפשי בעבירות הסגת הגבול, לא בהיבט יסוד המטרה ולא בהיבט מודיעותה של המערערת.
- ד. עוד נטען - לראשונה בערצת הערעור - כי לערערת עומדת הגנה של טעות במצב משפטי, ספציפית באשר להסגת הגבול באישום 2 נטען כי המערערת שחתה בנכס ברשות.
- ה. הסגנור טוען כי עומדת לערערת הגנה מן הצדκ באישום השליishi באשר לעבירות האיים משומשלא נחקרה לביו. כדי להסיר נושא זה מעל הפרק, נצין על-אtor כי מקובלות علينا מלאה הנמקת הערכאה קמא בהיבט זה, אכן, סדר הדברים הראי הוא שחווד יחקר על החשודות המיוחסים לו טרם הגשת כתב האישום. עם זאת, נוכח ההשתלשלות הכרונולוגית כמפורט בפסק הדין של בית משפט השלום והעובדה שלמעעררת הייתה מלאה ההזדמנות להציג את גרסתה, והוא עשתה כן בהלכים לפני בית משפט קמא - לא נגרם בנסיבות העניין, כל עיות דין לערערת.
- ו. באישום החמשי הטענה היא כי אין מדובר באיים וכל היתר מדובר בזוטי דברים.
- ז. באשר לניסיונו התקיפה - לא הוכח היסוד הנפשי.
- ח. באשר לעבירות של הפרת הוראה חוקית - אם תזוכה המערערת מעבירה של הסגת גבול, ממשילא יש לזכותה מהעבירה של הפרת הוראה חוקית.

דין והכרעה

11. לא מצאנו ממש בערעור זה. אנו רואים לציין כי הקדשו לשימושו זמן רב. לאחר ששמענו את מלאה טענות המערערת, ובחנו בקפידה את הودעת הערעור המפורטת, נחה דעתנו כי אין להתערב בקביעותינו בית משפט קמא לכל אורך הדרכן.

ת/2, לשיטتنا, הוא המסמרק הדומיננטי על פי ישק דבר, קביעה כי המערערת יודעה על האמור בו וקיבלה אותו, סותמת את הגולל על כל טענותיה. ת/2 הוא פסיקתה שניתנה, כפי שצוויל לעיל, ביום 1/2/16 וכך אמר ביהם"ש: "ניתן בזאת צו המורה על מכירת הדירה המצוייה ברוחב לוחמי גליפולי 10... להלן הנכס על פי הסכם מכיר מיום 15/12/22... הנני מורה לכונסת הנכסים... כدلיקמן: לפנות את המשיבה מהנכס פעם נספת באמצעות לשכת ההוצאה לפועל, לחתום בשם המשיבה, הגב' לאה מזרחי... על תצהיר דיווח לרשותו המש לבגבי העסקה נשוא הסכם המכיר... לחתום בשם המשיבה על יפי כח בלתי חזור לצורך מכירת והעברת זכויותה בנכס לקונים". בהחלטה שניתנה בפתחית באותו יום (1/2/16), ציין כב' השופט שילה "הצו נחתם". האמור בפסקיתה ברור, חד משמעי ואינו מותיר מקום לכל סימני שאלה. הנכס נמכר, ששם של הקונים ופרטייהם צינו במידוק, כונסת הנכסים פועלת מטעמה של המשיבה, ניתנה הוראה חד משמעית לפנות את המשיבה מהנכס פעם נוספת, ניתנה כאמור הוראה גם לחתום בשם המשיבה לצורך מכירת והעברת זכויותה ואם שמא תהה איז מי האם הפסיקתה היא בת ביצוע מיידי הנה באה ההחלטה "הצו נחתם".

הצו נחתם וכך גם במידה רבה גורלו של תיק זה.

12.

לגביו שני הנתונים הבסיסיים הרלבנטיים לא הייתה מחלוקת:

- א. המערערת שהטה בנכס בכל התאריכים המצוינים בכתב האישום.
- ב. המערערת יודעה על ת/2.

המערערת העידה בבית המשפט כי קיבלה את הסכם המכיר ואת הפסיקתה ת/2. הסגנור טען כאמור בהקשר זה כי היה צריך במסמכים נוספים כדי שההסכם יקבל תוקף. הסגנור מפנה לעניין זה להסכם המכיר שבו נאמר בין היתר כי תנאי לתקופו של הסכם זה הוא אישורו על ידי בית המשפט לעניini משפחה בתל אביב, הן לעניין אישור המכיר בתיק פירוק השיתוף והן לעניין אישור בהתאם לחוק ה�建שות המשפטית והאפוטרופסות. במקרים אחרים, אין די ב-ת/2 כדי לקבוע חד משמעית שהנכס אכן הועבר למתلونנים. אין ממש בטענה זו ואנו דוחים אותה מכל וכל. לא בצדדי ציטטו לעיל את ת/2. מדובר במסマー חד וברור שלא מותיר מקום לפרשנות. אם היה בכך המערערת השגות על האמור במסマー, הדרך הנכונה היא לבחור הילך משפטי מתאים כדי לתקוף את ת/2. אין כל עրפל או חוסר בהירות במסマー ובוודאי אינם מקנה לumarערת את היכולת ואת הזכות להכנס לנכסఆאות נפשה, להסיג גבולם של המתلونנים ולהציג להם. אין לנו אלא להביא דברים בשם אונרם (הגם שלא נביא בכך כנראה גאולה לעולם) וכך אמרה המערערת: לא מעוניינה אותה מה נעשה בבית המשפט וכל עוד היא לא חתמה על שום דבר, היא תשאיר כאן ולא תעוזב (ראיה ת/5). ביטויים דומים שזורים לכל אורך הדרך. המערערת שבה והודיעה כי לא מעוניינה אותה, הבית הוא ביתה וגם אם תיעצר, לא תימנע מלהיכנס אליו. גם צו של בית משפט המורה על הרחקתה לא ימנע ממנה המשך הכניסה לבית. בבחינת מעבר לנדרש, נוסיף כי המעת שניתן לומר הוא כי ת/2 מעביר אל שכם המערערת את נטל הבאת הראיות להוכיח כי לא הבינה את האמור בו, וסבירה כי עדין יש מקום להבהרות נוספות לפני שהצו יהפוך לסופי וימנע ככל את כניסה לנכס. המערערת לא עשתה מאום בכיוון זה והראיות מדברות בעד עצמן.

האמור לעיל מהוות תשובה גם למשמעות המשפטית של הסכמת התביעה כי השוטר פأدוי חיר לא הראה

למעערת את צו הפינוי, גם שראה אותו במו עיניו. לשיטתו, אין לך כל משמעות. ידיעתך של המערעת על קיומו של ת/2 די בה ולא הייתה כל חובה שהשופט יראה לה את הצו.

.13. באשר לעבירות האiomים: המערעת טענה כי אמירותה אין מהוות איום. האמירה "אני אמרר לך את החיים" יכולה להתפרש גם כמכוונת להליכים בהם תנקוט המערעת בבית המשפט וזה עצם גיטימי לחלווטין. אין ממש בטענה זו. המילים "אני אמרר לך את החיים" הן ברורות וחד משמעיות ואם קי"ם עדין ספק לגבי משמעותן בנסיבות בהן נאמרו, הרי המערעת הסירה כל ספק בהתנהוגותה כאשר שבה ונכנסה לנכס שוב ושוב ובפועל מיראה את חייהם של המתלוננים שככל חטאיהם היה בכך שרכשו את הבית מכונסת הנכסים. עוד נopsis כי המערעת אמרה גם "אני אמרר לך את החיים, אל תבוא עם הילדים לאן", כיצד אפשר לישב אמורה זו עם כוונה לנקיית הליכים משפטיים - למעערעת הפתורונים. ועל כל אלה באישום השלישי מדובר באמירה "אני אגרום נזק, אני לא אעוצר עד שאקבל את הבית בחזרה". על כך יוכל לומר רק "ואידך זיל גמור".

.14. באשר לניסיון התקיפה, קביעותו של בית משפט קמא הן קביעות עובדיות הנשענות על ממצאי מהימנות. לא הובא בפנינוدليل טיעון מדוע זהה המקלה החרג שבו ערעור תتعverb בנסיבות אלה. בית המשפט קמא שמע וראה את העדים ואיננו רואים להתערב בנסיבות.

.15. באשר לעבירה של הפרת הוראה חוקית, המעת שנוכל לומר הוא כי טענותיו של הסגנו בנושא זה הן בבחינת פלפול ומأומה לא מעבר לכך. גם אם בבסיס התנאים לשחרור בערובה גלום מעין חזזה אמון בין בית המשפט למשוחרר בערובה, איש לא נתן לשוחרר בערובה הזכות להפר את התנאים על פי שיקול דעתו והבנתו. צו הוא צו, תנאים הם תנאים, התנאים במקורה זה היו חד משמעיים, על המערעת אסור להתקרב מעבר ל-100 מ' מהנכס והמעערעת הפרה הוראה זו בריגל גסה.

סוף דבר:

לא מצאנו ממש בערעור זה ואני דוחים אותו.

ניתן היום, א' שבט תשע"ח, 17 נואר 2018, בהעדר הצדדים.

שי יניב, שופט

מרים דיסקין, שופטת

דבורה ברלינר, שופטת עמידה

